

Kezdetben volt az Ige...

János evangéliumának Prológusa számomra az általam ismert irodalom legszebb gyöngyszeme. Mégsem irodalmi szépségében van a valódi értéke, hanem Isten teremtő szeretetének megismertetésében.

Isten kimondott gondolata az Ige. Az Ige, az elhangzó Szó, teremtő erő. Általa teremt: „és nála nélkül semmi sem lett ami lett”. Benne lüktet Isten életének teljessége. Isten szeretettel teljes életereje maga a Világosság. A világosság lényege a világítás, a láthatóvá, ismerhetővé tétel.

„a Világosság a sötétségben világít”

János nem beszél arról, hogy a sötétség honnan van, csak tényként említi. A világosságnak át kellene világítania a sötétséget, az evangélista mégis azt mondja, hogy *„a sötétség azt föl nem fogta”*. De a Világosság el nem oltható. Teljesíti küldetését. *„A világba jött, de a világ nem ismerte fel őt. Tulajdonába jött, övéi azonban nem fogadták be.”*

Mellbevágóan szomorú mondatok ezek!

Pedig Isten hirdetőt is küldött előtte, aki emberi szóval és Isten erejével hirdette, hogy már köztük van a Világosság.

„Mindazoknak azonban, akik befogadták”, „akik hittek az Ő nevében”, akik nem a sötétség fiaiként, a világból, hanem „Istenből születtek”, Ők befogadták az isteni életet, azt a dimenziót, melyből a Világosság származik. Ezért hatalmat kaptak, hogy „Isten gyermekei legyenek.”

A Prológus mindent múlt időben ír, de Istennél nincs idő. Az egész emberi történelmen végigvonul a Világosság küldetése. Napjainkban is. Mi úgy érezzük, hogy most tombol körülöttünk a Sötétség hatalma. *„de ahol eluralkodik a bűn, túlárad a kegyelem”* (Szt Pál).

Mi, akik olyan kegyelmi ajándékban tudhatjuk magunkat, hogy Jézus követésére köteleződünk el, azért kérdezzük meg: **Tudunk-e valóban világítani? Vagyunk-e gyertyatartóra tett gyertyák, akarunk-e hegyen épült város lenni?**

Egyik húsvétra kaptam egy figyelmeztető mondatot: *„Ha én sem világítok, Te sem világítasz, mekkora lesz a sötétség?”*

A Világosság fia ma is világítanak. Tanúságtétellel, hitvalló hirdetéssel, az üldöztetésben helytállással, a kínzás türelmes elviselésével, és a vértanúság hősiességével. Vérük ontásával teszik termékennyé a pogányság földjét, mint az ókor vértanúi, melyen kivirult az evangélium hirdetése.

Mindez erővel és bátorsággal tölthet el bennünket is evangéliumhirdető küldetésünkben, és reménységet nyújthat arra, hogy esetleges üldöztetésünk idején is Jézust követő békeséggel tudjuk vállalni az Ő Útját.

Ma, a polgári év utolsó napján szívből énekeljünk TE DEUM-ot a karácsony nyolcadában élve, hogy mi is befogadhattuk a szüntelenül felénk áramló Világosságot, hogy minden nap befogadtatjuk a karácsonykor csecsemőként megjelenő Istent. Istengyermeiségünk örömeivel, békéjével, és a világosság fegyvereivel felvértezve indulhatunk reménységgel telve az elkövetkező esztendő felé.

**Dicsőség mennyben az Istennek, és
Békesség földön a jószándékú embereknek!**

Trásy Éva, Pilisvörösvár